

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA
HOÀN TOÀN LỘ MẶT

Trầm Lãng một lúc, Trầm Lãng hỏi chậm chậm :

- Cô có một sức tin rằng sẽ có thể làm cho tôi chết được à?

U Linh Cung Chúa cười :

- Thừa sức tự tin như thế !

Trầm Lãng hỏi tiếp :

- Tôi chết rồi cô vui sướng lắm sao?

U Linh Cung Chúa nói :

- Cũng chưa chắc như thế !

Trầm Lãng thở ra :

- Đã không chắc là sung sướng thì tại sao...

U Linh Cung Chúa nói :

- Cái lý lẽ đó thật là đơn giản, tôi không chiếm được công tử thì phải làm cho công tử chết, thế thôi !

Trầm Lãng nói giọng buồn buồn :

- Cũng tốt vậy thì Cung Chúa hãy ra tay đi...

Không dẫn được nữa, Độc Cô Thương găm lên :

- Trầm Lãng, ta tưởng mi là kẻ thông minh, không ngờ ngươi là một gã điên !

Trầm Lãng cười :

- Điên?

Độc Cô Thương nói lớn :

- Cho đến giờ phút này mà còn ở đó nói chuyện tâm sự được à? Chỗ này đâu phải chỗ ngồi tán gẫu? Giờ này là giờ nói chuyện tâm tình sao?

Trầm Lãng cười gượng :

- Chuyện giữa tôi và nàng, Độc Cô huynh không hiểu được đâu !

Độc Cô Thương hỏi :

- Nhưng người ấy là ai mới được chứ ?

Trầm Lăng nói như gằng giọng từng tiến :

- Không bao giờ ai có thể tưởng tượng được nàng là Bạch Phi Phi !

Độc Cô Thương gần như muốn nhảy dựng lên :

- Trầm Lăng, điên thật rồi à? Bạch Phi Phi...Bạch Phi Phi sao lại là U Linh Cung Chúa. Một cô bé nhu mì như thế sao lại " quỷ nữ " được chứ?

Trầm Lăng nói :

- Chính tôi hồi đầu cũng không tin như thế, nhưng bây giờ sự thật sẽ hiển nhiên dù không tin cũng không được !

Độc Cô Thương quay về phía U Linh Cung Chúa :

- Người...người là Bạch Phi Phi?

Từ trong bóng tối, U Linh Cung Chúa cất giọng lạnh lùng :

- Bây giờ ta là ai cũng không có quan hệ đối với những kẻ sắp chết, ta là ai cũng chẳng ăn nhằm gì !

Độc Cô Thương gầm lên :

- Mốc xỉ, người mà...

U Linh Cung Chúa chặn lại :

- Dừng, đừng có vọng động, muốn chết sớm à?

Nàng cười khẩy và nói tiếp :

- Người cho rằng đây là chốn phòng khuê của ta đấy ư?

Độc Cô Thương quắc mắt :

- Chứ ở đây là đâu?

U Linh Cung Chúa gằn từng tiếng :

- Cho người biết đây là địa ngục của trần gian !

Độc Cô Thương vụt cười gằn...

- Nhưng hấn cười quá lớn thành ra không còn đúng cách cười gằn nữa vì cười gằn mà quá lớn như thế, Độc Cô Thương đã làm cho người ta thấy rõ cái cười gằng gượng, cái cười để khoa lấp nổi lo âu sợ sệt...

Hấn vừa cười vừa nói :

- Từ mười bốn tuổi, ta đã xông xáo giang hồ, đến nay thì đã quá bốn mươi năm rồi, trong vòng bốn mươi năm đó, ta đã đứng không biết bao nhiêu lần trên lần

ngang sống chết...Dùng có nói địa ngục trần gian mà cho dù "U Minh Địa Ngục" đi nữa cũng không làm cho ta sợ được đâu. Dem chuyện đó ra để dọa ta là người lắm to rồi đấy !

U Linh Cung Chúa cười nho nhỏ :

- Ta cũng mong người đừng vì quá sợ mà phải ngất đi mà ta cũng không tính dọa người chút nào cả. Chỉ có điều ta cần cho người biết, địa ngục trần gian nó còn kinh khủng gấp ngàn lần địa ngục chốn U Minh đó.

Hình như muốn câu chuyện được lái sang một chiều hướng khác U Linh Cung Chúa cười cười nói tiếp :

- Ta nói thế thôi, chứ so với U Minh địa ngục thì Nhân gian phải đẹp hơn nhiều lắm!

Độc Cô Thương gặng lại :

- Đẹp hơn nhiều lắm?

U Linh Cung Chúa nói :

- Chứ sao,...đẹp hơn rất nhiều, vì thế cho nên người không thấy được thì quả là điều quá uổng !

Độc Cô Thương cười gằn :

- Hừ hừ...rất tiếc...

U Linh Cung Chúa điềm nhiên :

- Trong quỷ ngục không có đèn lửa, con mắt của phàm nhân nhìn vào thì y như kẻ đui mù, đã giúp đỡ cho các người, ta sẽ mô tả sơ qua cảnh tượng đó để cho các người được biết...

Câu nói của U Linh Cung Chúa vừa dứt thì mùi hương sức nức cũng mất biến theo luôn, một mùi tanh tươi, mùi của máu khô thịt rửa sông lên nồng nặc...

Giọng cười trong điệu nhu hòa của U Minh Cung Chúa cũng theo không khí mà thay đổi...Từ tiếng nói giọng cười như luồng gió mát mơn mang, vụt the the nhọn hoắt y như một tiếng kêu của quỷ...

Không khí thay đổi thành hai khung cảnh một trời một vực và giọng cười tiếng nói cũng y như là hai người.

Tiếng nói của U Linh Cung Chúa bây giờ phiêu đảng không biết tự hướng nào đưa đến :

- Giả như các người nhìn thấy được, các người sẽ nhận ra rằng khoảng đất mà các người đang đứng đó là vô cùng đẹp đẽ...Trước mặt các người, mặt đất trơn láng y như ngọc khảm, những bức họa, những trướng thêu, thì là cả một nghệ thuật tinh vi, một nghệ thuật tốn khá nhiều tâm huyết...

Nàng cười nhẹ và nói tiếp :

- Nhưng các người có biết khung cảnh đẹp ấy được dựng lên bằng vật liệu gì không?

Độc Cô Thương đâm bực, nhưng hấn chỉ cười nhạt :

- Đất là đất, trướng màn chỉ vải, chứ còn cái giống gì nữa mà thêu dệt cho lắm chuyện !

Tiếng cười của U Linh Cung Chúa vụt xói lên như tiếng vượn hú giữa đêm đông, một thứ tiếng rùng mình rợn gáy :

- Người sẽ không bao giờ tưởng tượng nổi vì thế ta thấy cần phải nói cho người biết...khoảng đất mà các người đang đứng đó đã được lát bằng xương trắng đầu lâu, từng khúc xương từng mảnh sọ người, trai có, gái có, già có, trẻ có...nó được xếp bằng và cán láng, láng đến nỗi sờ tay vô tưởng như mặt đất được lát bằng thứ đá hoa cương !

Nàng nói tiếp trong giọng cười hằn hắc :

- Không chừng bây giờ chân các người đang dẫm lên khúc xương tay của một cô gái đa tình nào đó...

Những đường gân trong đôi chân của Độc Cô Thương chợt nghe hơi giật, hấn cảm thấy có vô số độc xà đang quần trên làn da lạnh ngắt...

Và U Linh Cung Chúa cất giọng trầm trầm :

- Các người có biết bên cạnh các người là giống gì đó không?...Bức họa ấy mà, bức họa thêu núi xanh, mây trắng và dòng sông xanh xanh biếc.

Độc Cô Thương cười khẩy :

- Lại cũng là kim chỉ thần kỳ của Đỗ Thất Nương nữa chứ gì?

U Linh Cung Chúa cười :

- Đúng, đó chính là thủ xảo của Đỗ Thất Nương, có thể nói đó là tối kiệt tác trong những kiện tác của nàng...Nhưng, các người có biết nó được thêu bằng loại chỉ gì hay không?

Nàng nói luôn trong giọng cười the the :

- Kim thêu được mài bằng xương trắng và chỉ, chỉ được tước ra từ những sợi gân xanh...thứ gân xanh thường thấy nổi trên tay của những người thiếu nữ ấy mà...thứ kim, thứ chỉ lại hiếm có lại được thêu trên mảnh da người, loại da trắng muốt, non mềm của những cô gái đang xuân, thứ da của những cô gái trắng ngần như...Chu Thất Thất...mà vì dám cãi lời ta nên lột da căng ra để làm thứ vải thêu !

Độc Cô Thương cười sặc sụa :

- Lại định dọa ta đấy à? Người cho là cái chuyện lột da rút gân là những chuyện ta chưa từng làm hay sao?

U Linh Cung Chúa nói :

- Tự nhiên người đã có làm rồi, nhưng còn kỹ thuật nữa chứ. Người có biết làm cách nào để lột một tấm da người cho nguyên vẹn không nhỉ?

Độc Cô Thương cười khẩy :

- Cách thức thì có rất nhiều, người muốn thử không?

U Linh Cung Chúa cười thật lớn :

- Tự nhiên cách thứ có nhiều, nhưng nếu muốn cho một tấm da được ngay thẳng, nguyên vẹn, đừng cho một vết tích nào, thì phải là một nghệ thuật. Điều đó ta e rằng người chưa biết !

Độc Cô Thương hừ hừ trong miệng :

- Ta chỉ biết lột da là lột da chứ không cần nghệ thuật !

U Linh Cung Chúa cười :

- Như vậy người chỉ biết lột da để giết người chứ không biết lột da để âm trang điểm. Người có thích nghe thì ta nói cho nghe?

Độc Cô Thương lạnh lùng :

- Người thích nói thì cứ nói :

- Trước hết là chôn cô nàng xuống đất, để lộ phần nửa người thôi, sau đó, xẻ một đường ngăn ngăn trên đầu của nàng, lấy thủy ngân rót vào nơi đó từng giọt từng giọt một...

Giọng nàng thấp xuống như một người chị đang vẽ cho một đứa em làm...hánh :

- Lúc đó tự nhiên con người của nàng bị phản ứng, miệng nàng ngậm cứng lại, thân hình nàng uốn éo, văng veo trời ngược lên trên...nàng văng mình trời lên, trời lên.. Nàng trời lên bằng thân hình với xương với thịt, còn lớp da thì ở lại, một lớp da

không bợn thịt, rất đều đặn, không chỗ dày chỗ mỏng. Cái khối xương thịt của nàng cứ nhoi lên, nhoi lặn cho đến bao giờ tuột hết lớp da.

Độc Cô Thương rùng mình chẳng miêng :

- Nín, nín...Câm họng lại !

U Linh Cung Chúa cười thật dịu :

- Không muốn nghe nữa à? Đợ rồi à?

Độc Cô Thương rít lên :

- Người...người là ác ma, người là ác quỷ, người không phải là người !

U Linh Cung Chúa cười :

- Ta đã nói với người rồi, ta đâu phải là người...à quên, ta quên một chuyện sau đó, sau khi nàng tuột hết lớp da, ta mới lấy một thau nước sôi dội lên cái thân hình chỉ còn tro thịt và xương không đó...

Độc Cô Thương rống lên, y như chính mình đang bị ai lấy nước sôi chế vào vết thương chứ kéo da non :

- Người...Ta sẽ sống chết với người...

U Linh Cung Chúa điềm nhiên :

- Đứng lại, đừng có vọng động, người có biết trước mặt người là gì đấy không?

Câu nói của nàng y như búng thép chặn ngang, Độc Cô Thương rúng động nhích lui một bước.

U Linh Cung Chúa lại dịu giọng :

- Trước mắt các người là một cái ao, nhưng không phải là thứ ao mà hồi thuở nhỏ chúng ta thường lội xuống vớt bèo, để ngắt hoa sen trắng, hay là để rượt bầy ngỗng đang bơi...Ao này khác với những ao thường nhiều lắm, đẹp hơn những ao thường nhiều lắm !

Nàng cười hăng hắc và nói tiếp :

- Nó là cái ao...máu. Không có nước, chỉ có máu không thôi.

Dưới ao cũng không có hoa sen hồng, không có ngỗng trắng, những thứ nói trên mặt...máu là tim, gan, phèo, phổi...cũng có những cặp mắt vừa mới khoét có những vành tai, lỗ mũi vừa mới cắt ném xuống, cũng có những chiếc lưỡi lều bều trên mặt...máu !

Tiếng của nàng vụt bén ngọt như dao :

- Nếu không khéo để cho té xuống thì...thì mùi vị của cái ao máu này e khó chịu lắm, người liệu mà tránh để phải sẩy chân.

Giọng nói của U Linh Cung Chúa lúc vậy lúc khác, có lúc rõ ràng là nàng nói, nhưng có lúc thì lại y như không phải là nàng...

Độc Cô Thương vẫn đứng y một chỗ, nhưng hẳn cảm thấy người con gái giữa khuê phòng khi nãy không còn nữa, không khí, phấn son và nước hoa phùng phức hồi nãy bây giờ chỉ còn là xương khét máu tanh !

Bây giờ, người con gái chốn khuê khi nãy đã biến thành úc quỷ !

Từ lâu cứ đứng lặng yên, bây giờ Trầm Lăng vụ bật cười giọng thật lớn...

U Linh Cung Chúa nói :

- Trầm Công tử chười chi thế?

Trầm Lăng nói :

- Cô nương quả là một kẻ thông minh, tôi thật vô cùng bội phục !

U Linh Cung Chúa gặng lại :

- Sao?

Trầm Lăng nói :

- Tôi biết võ lâm rất nhiều người thích chuyên giả thần lộng quỷ, vì muốn làm cho người khác sợ, họ đã bỏ công bỏ của tạo ra rất nhiều khung ảnh cực kỳ khủng khiếp, và họ còn moi móc đặt cho những nơi đó nhiều cái tên nghe đến phải lạnh người như : ôđum La Mi Miếu ả, "U Linh Quỷ Điện" vân vân...

U Linh Cung Chúa cười :

- Đúng, quả là có nhiều chuyện xảy ra như thế.

Trầm Lăng nói tiếp :

- Nhưng cô và họ không giống nhau, cô thông minh hơn.

U Linh Cung Chúa cười :

- Thật thế à?

Trầm Lăng nói :

- Khác hơn họ, cô chỉ cần những lời thường thuật sơ sơ, không phải tốn công, không phải tốn của, mà đã dựng được khung cảnh làm cho người phải sợ...

U Linh Cung Chúa cười hăng hắc :

- Công tử cho rằng tôi nói lão đây chứ?

Trầm Lãng cười :

- Bất luận lão hay là thật cũng không thể vì sợ mà chết được đâu...Nếu cô muốn cho chúng tôi chết thì nên dùng thủ đoạn khác họa may !

U Linh Cung Chúa thở ra :

- Tôi chỉ biết dọa người chứ không thủ đoạn nào khác nữa...

Nàng chưa dứt lời thì bốn phía có tiếng động rít lên trong gió, bắn thẳng vào Trầm Lãng và Độc Cô Thương...

Hơi đi tuy mạnh, nhưng không phải là tên mà là ám khí...

Đã sẵn mục tiêu ám khí đi ngay vừa nhanh vừa mạnh, cho dù ban ngày mà thỉnh linh bị bốn bên áp vào như thế, cũng không dễ đâu già tránh được, huống chi trong bóng tối âm u...

Độc Cô Thương và Trầm Lãng lặng im...

Ám khí veo veo trong gió một lúc thật lâu cũng vẫn không thấy tiếng người động tịnh...

Ngưng thêm một lúc nữa, U Linh Cung Chúa kêu to nhỏ :

- Trầm Lãng...Trầm Lãng...

Bóng tối vẫn im phăng phắc...

Không khí chết chóc nặng nề trôi qua, chợt nghe có tiếng một người con gái, có lẽ là tỳ nữ của U Linh Cung Chúa :

- Có lẽ chúng đã chết cả rồi?

U Linh Cung Chúa nói :

- Chưa chắc...

Tiếng người con gái nói :

Họ không tài tránh kịp đấy, mà cũng đâu có nghe tiếng họ nhảy tránh bao giờ đâu?

U Linh Cung Chúa nói :

- Đúng, không có tiếng động mà cũng không có tiếng kêu.

Tiếng người con gái nói :

- Họ quả là những tên kỳ lợm, chết cũng chẳng la mà !

U Linh Cung Chúa nhè nhẹ thở ra...Nhưng rất khó mà phân biệt cái thở của nàng do cảm xúc hay do một vấn đề khác nữa.

Tiến cô gái hỏi :

- Bây giờ mình có thể đốt đèn lên xem được rồi chứ?

U Linh Cung Chúa nói :

- Khoan, hãy đợi một chút...

Bóng tối lại trở vào im lặng, không nghe tiếng thở của Trầm Lãng và Độc Cô Thương. Tiếng động thì không nói chi, chứ nếu hơi thở mà cũng không nghe nhất định là người đã chết...

U Linh Cung Chúa nói nho nhỏ :

- Trầm Lãng...chết thật rồi sao?...đừng trách tôi mà công tử tự trách lấy mình...Tuy nhiên, công tử có chết cũng vẫn nhu thái độ sống ở cõi đời này...

Thình lình tiếng của Vương Lân Hoa vụt cất lên :

- Có thư thái không chưa biết, tại hạ chỉ thích sống hơn !

U Linh Cung Chúa nói một cách tự nhiên :

- Người sống là vì ta chưa muốn cho người chết đấy !

Vương Lân Hoa cười :

- Tự nhiên...tại hạ tự nhiên là biết điều ấy lắm chứ. nếu không, thì cha mẹ tôi đâu có đưa cô đến nơi này? và nếu không thì đâu có trao cái mạng của...gã bán nam bán nữ ấy cho cô nương?

U Linh Cung Chúa nói :

- Mẹ người là con người khá thông minh !

Vương Lân Hoa cười :

- Nhưng cô nương nên nhớ cho rằng cái miệng của tại hạ cũng kín lắm đấy, chuyện gì có quan hệ đến cô nương tại hạ không hề hé ra một tiếng. Có điều tại hạ rất phục là cho đến bây giờ tại hạ mới biết được cô nương là U Linh Cung Chúa, mặc dù tại hạ cũng thừa biết cô nương là một nhân vật phi thường ! Thật ra thì tại hạ vốn biết cô nương là...

U Linh Cung Chúa thét lên :

- Đủ rồi, hãy câm lại...Nếu miệng người không kín thì không sống được đến bây giờ đâu, ta cũng nói cho người biết đấy !

Vương Lâm Hoa thấp giọng :

- Vâng, câm, thì câm !

U Linh Cung Chúa dịu giọng trở lại :

- Ta giết Trầm Lăng không biết mẹ ngươi sẽ nghĩ sao nhỉ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Nói chuyện gì đó, cô nương có thủ đoạn giết được Trầm Lăng thì nhất định mẹ tôi phục lần rồi !

U Linh Cung Chúa lạnh lạnh :

- Vì ta, ta sẽ không ngần ngại giết bất cứ ai !

Vương Lâm Hoa cười hì hì :

- Mẹ tôi đã thấy rõ tài đại lược của cô nương...Vì ngoài cô nương ra, thì còn ai có thể chịu khuất phục để đóng một vai trò khéo khó khăn như thế được !

U Linh Cung Chúa cười gằn gằn nhưng không nói...

Vương Lâm Hoa nói tiếp :

- Vì lẽ đó cho nên mẹ tôi mới thành tâm thật ý cùng cô nương hợp tác...Một là để trừ khử Khoái Lạc Vương, hai là sẽ cùng với cô nương chia đôi thiên hạ...

U Linh Cung Chúa cười mũi :

- Ta đến Trung Nguyên, hơn phân nửa là để tìm kiếm mẹ ngươi, lúc còn nhỏ là ta đã quyết tâm gặp cho được mẹ ngươi rồi, ta muốn xem mẹ ngươi đẹp đến mức nào mà lại có thể cho...Hắn ruồng bỏ mẹ ta...

Vương Lâm Hoa cười :

- Chuyện ngày xưa cô nhắc lại làm chi nữa? Mẹ của cô nương và mẹ của tôi đều bị hắn bỏ rơi, mà tôi và cô nương lại là...

U Linh Cung Chúa thét lên :

- Câm miệng lại !

Vương Lâm Hoa cười gượng :

- Nhưng bây giờ...

U Linh Cung Chúa gằng giọng :

- Ta đã không giết ngươi, ngươi còn muốn gì nữa chứ?

Vương Lâm Hoa nói :

- Không, tại hạ chỉ muốn cô nương cho chút ánh sáng để tại hạ có thể nhìn xem cái chết của Trầm Lăng ra sao mà thôi mà...

Hắn cười và nói tiếp :

- Tại hạ muốn xem thử coi sau khi chết rồi, hắn còn giữ được cái nụ cười mỉm mỉm quỷ quái nữa hay không thôi, cái thắc mắc trong đời của tại hạ là chỉ muốn em mặt hắn trong giờ phút ấy...

Im lặng một lúc, U Linh Cung Chúa mới nói bằng một giọng thật nhẹ và thật chậm :

- Đốt đèn lên !

Ánh sáng...

Bóng nặng nề, bóng tối hãi hùng lập tức dạt ra...

Bây giờ, khung cảnh trước mặt hiện ra rõ rệt : Nó không phải là hương khuê của thiếu nữ, mà cũng không phải là địa ngục trần gian...đã không có tượng Quan Âm của Ngô Đại Tể, không có trường thiêu của Đỗ Thất Nương, mà cũng không có bàn trang điểm...

Xương trắng làm nền, máu đọng thành ao cũng đều không có nốt !

Nơi đây chỉ là một hang đá âm u như muôn ngàn hang đá khác, nếu hạ chẳng là do bóng người ẩn hiện chập chờn và loáng thoáng ánh lửa ma chơi...

Và nếu lạ hơn là Trầm Lăng...

Hắn vẫn không chết !

Hắn và Độc Cô Thương vẫn đứng tro tro...

Hắn đứng lặng yên như tượng gỗ, môi hắn vẫn điểm nụ cười, nụ cười mà Vương Lâm Hoa ghét cay ghét đắng !

Hắn và Độc Cô Thương đầu lại vào nhau, họ đều cởi áo ra và giăng ngang trước mặt, y như trẻ nhỏ giăng áo làm màn, cả hai núp kín trong bức ô màn đó !

Mưa thấm ướt làm cho vải áo thêm dày, cộng vào đó chân lực của hai người dồn lên, khiến cho bao nhiêu ám khí đều không thủng được...

Vương Lâm Hoa đứng từ phía xa xa, mắt hắn tròn tròn, da mặt hắn sạm xanh...

Sự rung động làm cho U Linh Cung Chúa run run tà áo...

Trầm Lăng cười :

- Trong ngàn kế của kẻ trí, nhất định phải có một bị hư...Cô nương thêu dệt chuyện quỷ ma, cố làm cho chúng tôi tâm thần tán loạn để sau đó là tung ám khí...Cô nương quyết đặt chúng tôi vào tử địa, nhưng cô nương quên rằng trong khi cô nương nói chuyện thì chính là lúc bọn này dành thì giờ để sắp đặt cách ngăn ám khí !

U Linh Cung Chúa hơi run giọng :

- Trầm Lăng, người...người là quỷ chó không phải là người.

Trầm Lăng cười :

- Nhưng tại hạ chỉ thích làm người chứ không cam tâm làm quỷ !

Hắn quay về phía Vương Lâm Hoa nói tiếp :

- Vương huynh nhất định đồng ý với tại hạ về điểm ấy chứ?

Wương Lâm Hoa nói giọng như nghẹt họng :

- A...à...

Trầm Lăng sắc cười :

- Vương Lâm Hoa ơi, khi chưa đoán chắc rằng ta chết hay sống, thì đừng bao giờ nói ra những điều bí mật.

Như đã lấy được bình tĩnh, Vương Lâm Hoa cười lớn :

- Đâu có, thật ra thì đâu có gì đáng coi là bí mật.

Trầm Lăng nói :

- Phải, chính tôi cũng đã biết khi thả Bạch cô nương tự nhiên là Vương phu nhân có dụng ý, tôi cũng biết khi giết " Sắc Bá " của Khoái Lạc Vương, Bạch cô nương cũng không phải hành động vô tình...và như thế thì chuyện cũng đâu có gì bí mật !

Wương Lâm Hoa nói :

- Thế thì, tại sao?

Trầm Lăng nói :

- Vì "U Linh Bí Cấp" Khoái Lạc Vương đã lừa gạt mẹ của Bạch Phi Phi, rồi lại vì Vương Phu Nhân àm bớ hãm bà ta nữa. Đã vậy, sau khi biến cuộc Hoành Sơn vì bảo vệ sự bí mật đó, ông ta lại bỏ luôn người đẹp họ Vương, để cho một đứa con gái, một đứa con trai phải bơ bơ theo mẹ !

Wương Lâm Hoa cười nhạt, hắn cố gắng bình tĩnh :

- Hay, người còn biết những gì nữa không?

Trầm Lăng vẫn bằng một giọng chậm rãi :

- Tôi biết hai người con của Khoái Lạc Vương đã chẳng những không xem ông ta là một người cha mà lại còn oán hận thấu xương, hận vì không biết làm sao chính tay giết con người đó.

Vương Lâm Hoa nghiêng rằng :

- Nếu đổi lại thì người sẽ làm sao?

Trầm Lăng thở ra :

- Đó là chuyện ân oán của các người không ai có thể có ý kiến vào vấn đề ấy được...Nếu cần để bàn phẩm thì người ta chỉ có thể nói rằng hai anh em lòng lạnh như băng, thủ đoạn như lang sói, quả không hổ là con của...người cha ấy !

Vương Lâm Hoa run giọng :

- Giỏi, giỏi...người nói chuyện hay lắm....ta cũng mong rằng người có thể nói như thế mãi !

Hắn nói mà chân hắn cứ lừ lừ bước tới, gương mặt của hắn xám xanh...

Y như một cái bóng ma, U Linh Cung Chúa xà tới chặn ngang :

- Không sao, cứ để cho hắn nói.

Trầm Lăng thở ra :

- Hiếu nghĩa đối với mẹ như non thái, cũng không có ai trách gì khi thấy Bạch cô nương oán hận người cha...Điêng tôi, tôi lại càng bội phục sự nhẫn nại chịu đựng của cô nương cách đóng trò của cô khéo quá...

U Linh Cung Chúa gần gần :

- Nói tiếp nữa đi !

Trầm Lăng bằng một giọng chậm chậm :

- Cô đã biết lai lịch của Vương phu nhân và Vương Lâm Hoa, cho nên cô mới ngấm ngấm lên vào Trung Nguyên, lại còn đem thân làm nô lệ, cốt để cho tên háo sắc Vương Lâm Hoa mua về, dâng thừa cơ mà trả oán...

Y như bị mối thương tâm U Linh Cung Chúa nói giọng buồn buồn :

- Bởi vì tôi quá biết thủ đoạn của mẹ con hắn, nếu lấy sức mà cự thì tôi e mình không phải địch thủ, nên tôi quyết dùng trí mà thôi.

Trầm Lăng cười :

- Không ngờ mưu kế của các người lại bị lòng tốt của Chu Thất Thất phá hoại? Chính vì cái hảo ý vô tình đó mà nàng trở thành chướng ngại vật của các người !

Bạch Phi Phi cười nhạt :

- Tôi thì không giận nàng, chỉ thương hại cho sự thật thà của nàng thôi. Con người đó thật đáng gọi là "thật thà cha đại" , ai rắp tâm hại nàng, nàng cũng không hay !

Trầm Lăng nói :

- Thế mà cô vẫn cứ lừa nàng, hết cách này bày cách khác, bởi vì cô biết càng thật thà chừng nào thì càng dễ bị lừa dối chừng nấy...

Bạch Phi Phi cười khẩy :

- Tự nhiên, vì ta đã sắp đặt công việc theo một chương trình vạch sẵn, chỉ có khi lọt vào tay của các tên bán nam bán nữ ấy thì quả thật ngoài dự liệu của ta.

Trầm Lăng nói :

- Nhưng lần đó thì từ rui cô lại được cái may, đáng lý hồi đầu lọt vào tay Vương Lâm Hoa, nhưng nhờ vị "Hảo tâm" Chu Thất Thất làm cho cuộc diện thêm nhiều thuận lợi.

Bạch Phi Phi gật đầu :

- Đúng, nói tới thử nghe?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Vì thế nên ở trong ngôi nhà bí mật trên đỉnh núi cô mới thả cho Vương Lâm Hoa đi, lại còn làm bộ ngơ ngáo ngẩn ngã để lừa tôi, thật là tức cười, đã bị cô lừa mà tôi lại khuyên lơn an ủi cô nữa chứ !

Vương Lâm Hoa cười lớn :

- Lúc nàng thả tôi đi, tôi lấy làm lạ hết sức, con người thư nhược đáng thương như Bạch Phi Phi không ngờ lại quá ớn như thế nấy !

Bạch Phi Phi cười nhạt :

- Đàn ông luôn luôn là hạn dễ bị lừa, càng tỏ ra thông minh chừng nào, càng dễ bị lừa hơn chừng nấy, chỉ cần làm bộ thật thà chất phác, làm bộ yếu đuối đáng thương là họ sẽ tin ngay. Tội nghiệp là tội nghiệp cho Chu Thất Thất, cô ta cái gì cũng không biết, thế mà lại luôn tỏ ra mình là xuất chúng, chính vì thế cô ta lần đầu cứ bị sa bẫy đàn ông !

Trầm Lăng thở ra :

- Chu Thất Thất thật là cô gái đáng thương, tôi đã trách nàng sơ xuất không chú tâm bảo vệ cho cô lại cố ý để cho họ bắt !

Bạch Phi Phi cười :

- Ai lại quá dốt như người vậy? Nếu quả người ta vào phòng bắt mà lại không la lên được một tiếng nữa sao?

Trầm Lăng cười gượng :

Kẻ đáng thương thứ hai là Kim Vô Vọng, hẳn đã vì cô mà phải chịu tàn phế...Có lẽ trong lúc đó, ẩn mặt trong bóng tối, cô đã cười cho hắn là kẻ ngu, có phải thế không?...

Nhắc đến thảm cảnh của Kim Vô Vọng, làm cho máu nóng của Trầm Lăng nổi lên, đôi mắt luôn luôn nhu hòa của hắn vụt bắn ra những tia giận dữ, y như những tia lửa xanh rờn chiếu thẳng vào mặt Bạch Phi Phi.

Cô gái "U Linh Cung Chúa" rúng động thụt lui hai bước :

- Không, không...Điều đó thật tôi cũng không ngờ.

Trầm Lăng thở hắt ra, giọng hắn bình tĩnh trở lại :

- Thế rồi cuối cùng cô cũng gần Vương Lâm Hoa và Vương Phu Nhân, nhưng có lẽ cô cảm thấy rằng giết họ không bằng lợi dụng họ.

Bạch Phi Phi cũng có vẻ buồn buồn :

Bởi vì tôi cảm thấy chính họ cũng không khác mẹ con tôi là mấy bà ta cũng là kẻ bị bỏ rơi, bà cũng là một kẻ đáng thương...

Trầm Lăng hỏi :

Dù gì đi nữa cô cũng khá lợi dụng kế sách của họ để gần gũi Khoái Lạc Vương, và Khoái Lạc Vương cũng là kẻ háo sắc, hẳn nhắm mắt nghe lời chứ không bách cô...

Hắn mỉm cười nói tiếp :

Việc này cũng hơi lạ, rất có thể ngoài bản tánh hiếu sắc ra, còn có thể vì sợi dây tình cảm thiêng liêng giữa tình phu tử, nên Khoái Lạc Vương mới nuông chiều cô như thế, hẳn cũng không đến nỗi mềm yếu như thế.

Bạch Phi Phi vụt thở dài :

- Rất có thể...

Trầm Lăng hỏi :

- Nhưng với cô thì sao? Đối với ông ta, cô có cảm thấy vấn đề thiên tính...có tình cảm thiêng liêng gì không?

Bạch Phi Phi vụt quắc mắt :

- Không, không gì cả...

Và nàng nghiêng răng nói tiếp:

- Nếu tôi không phải là thú thì tôi cũng không phải là người...Tôi không còn là người đã lâu rồi, từ khi tôi nhìn thấy cái chết khổ của mẹ tôi thì tôi đã thề rằng tôi sẽ không bao giờ làm người nữa !

Lặng im một lúc, Trầm Lăng nói :

- Có điều chắc cô không ngờ rằng tôi lại đến đây à?

Bạch Phi Phi lắc đầu :

- Không, tôi biết chứ, tôi biết rằng công tử sẽ đến đây !

Trầm Lăng cười :

- Và vì biết thế cho nên cô cũng đã sớm nghĩ ra phương cách để lừa tôi?

Bạch Phi Phi làm thính, đôi mắt của nàng ngời ngời nhìn hẩn xuyên qua làn lụa mỏng...

Thật lâu nàng mới hỏi :

- Công tử cho rằng những gì tôi nói với công tử cũng đều lừa dối cả à?

Trầm Lăng cũng nhìn thẳng lại nàng :

- Chứ không đúng thế sao?

Bạch Phi Phi cười, giọng cười của nàng thật là buồn bã :

- Công tử là một người rất dễ thông cảm cho đàn bà, thế tại sao công tử lại không hiểu được lòng tôi?

Trầm Lăng gượng cười :

- Tôi cũng nghĩ rằng đối với tôi, cô có đôi phần chân thật, nhưng...nhưng cho đến giờ phút này tôi mới...

Bạch Phi Phi nói :

- Tôi đã nói cho công tử nghe rồi, một người con gái khi họ đã yêu ai mà họ không được cùng người đó toại nguyện thì họ sẽ...hủy diệt hưởng chi, đối với công tử, chết có lẽ còn dễ hơn là sống !

Trầm Lăng thở ra :

- Phải, vừa rồi cô đã vì tôi mà tỏ vẻ thương tiếc, nhưng...

Như bị kích động, hắc vật nói như thét :

- Nhưng từ đây về sau, cô đừng bao giờ nói tôi là người dễ thông cảm với đàn bà, hiểu rõ lòng dạ đàn bà...vì bây giờ tôi mới biết cô muốn hại một người đàn ông nào là cô dùng phương pháp cực kỳ hiểm độc, cô làm cho người có tự cho rằng mình là rõ đàn bà hơn ai hết...

Vương Lâm Hoa vụt thở phào một cái và gật gù liên tiếp :

- Câu nói của Trầm huynh vừa nói, có thể gọi là một câu nói mà tại hạ ưng ý nhất trong suốt buổi nói chuyện hôm nay, nếu có kẻ tự phụ mình là người hiểu rõ lòng dạ đàn bà hơn ai hết thì kẻ đó đã tự rước họa vào mình một cách đáng thương !

Bạch Phi Phi cũng gật đầu :

- Tốt, các người đều là đàn ông, cho nên các người về hòa với nhau có phải thế không?

Vương Lâm Hoa sửng sốt :

- Tôi...tôi chỉ...

Bạch Phi Phi cười nhạt :

Các người có biết tôi sẽ dùng phương thức nào để đối phó với các người không?

Trầm Lăng nói :

- Tôi rất mong được nghe !

Bạch Phi Phi nói :

- Phương pháp mà đàn bà dùng để đối phó với đàn ông thường thường là phương pháp ngu dốt lắm...Nhưng phương pháp ngu dốt thì thường cũng là phương pháp hữu hiệu nhất !

Trầm Lăng gặng lại :

- Phương pháp ngu dốt?...

Bạch Phi Phi gật đầu :

- Một phương pháp đã dùng rồi nhưng thành công, đem ra dùng một lần nữa, há không phải là phương pháp ngu dốt hay sao?...

Nàng vừa nói vừa lắc mình đang ra xa, y như một bóng quỷ chớp chồn...

Gương mặt bình tĩnh của Trầm Lăng vùng đổi sắc...

Vương lân Hoa như hoảng hốt, hấn phóng mình tới kêu lớn :

- Bạch Phi Phi không nên...

Nhưng ngọn đèn đã tắt, bóng tối ập vào...

Bóng tối y như lúc ban đầu, bóng tối của những gì tuyệt vọng...

Vietkiem.com